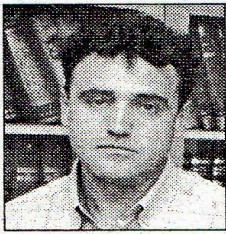

Збркана збирка

Во стиховите од "Реалности" на Игор Крајчев (поетска книга која е објавена неодамна во Велес како самостоен проект на авторот) доминираат оксиморонски метафорични состави и интертекстуални сегменти од поетската традиција кои авторот ги надградува со сопствената чувствена емпирија

Ранко МЛАДЕНОСКИ

Книгата со наслов "Реалности" е дебитантска поетска збирка на Игор Крајчев која е амбалажирана и со еден краток предговор чија функција е, барем како што сугерира авторот, да ги понуди основните упатства за читање на овие стихови. Тој предупредува во предговорот дека (од содржинско-значенски аспект, но и од аспект на стихотворството како книжевен занает) не станува збор за *реалности*, ами за *нереалности* алудирајќи на познатата дистинкција меѓу реалната стварност од една и книжевната стварност од друга страна, односно на опозицијата *реален живот* - *книжевен живот* во која, според Крајчев, реалниот живот станува нереалност (фикција), додека книжевниот живот станува реалност (факција), па оттука и насловот "Реалности". Значи, во појаснувањето на насловот се оперира со семантички метаморфози на релациите живот - поезија и поезија - живот. Тоа се потврдува и во неколку песни од збирката (поради метаморфозите, би можело да се рече - збрката) во кои категориите *поезија*, *живот*, *сон*, *љубов*, *болка*, *вистина*, *лага*, *студ*, *мрак* создаваат еден стихотворен семантички мозаик - поезијата е живот; животот е поезија; љубовта е поезија; љубовта е живот; поезијата е љубов; животот е сон; сонот е живот; поезијата е сон; сонот е љубов; љубовта е сон; љубовта е болка; болката е поезија; вистината е лага; лагата е вистина; љубовта е студ и мрак; мракот е студ; студот (или студенилото) е љубов; животот без љубов е мрак, но и животот со неост-

варена љубов е мрак и студ итн. Очигледно е, значи, дека токму глобалните бинарни опозиции (ден - ноќ; светло - темно; љубов - омраза; живот - смрт и слично) се оној творечки материјал, оној креативен инструментариум со чија помош преку деконструкции се конструираат песните во "Реалности". Како илустрација ќе наведеме неколку стихови од песната "Таква каква што си": "Ти си спој./ од совршенство/ и опој... Во темнина -/ зрак./ во тишина -/ глас./ во пустина -/ цвет./ во тажнина -/ смев...". Во ваквите опозитни структури доминираат невообичаените, очудувачките, односно оксиморонските состави: сверска нежност; панична смиреност; молкот е звук; крикнувам со поглед; студот мириса на мрак. Овој творечки принцип ја надополнува базичната идеја за непостоењето на чисти форми (стриктни определби) кога станува збор за доменот на емоциите - љубовта, тагата, болката, радоста, стравот итн.

Особеност којашто ние ја регистрираме во оваа поетска збирка е и интертекстуалноста, односно транстекстуалноста што подразбира инволвирање на стар текст (или постапка) во нов контекст. Во таа смисла, забележливи се одредени поетски постапки и елементи и на мошне познати поетски имиња. Така, во стиховите од "Реалности" видливи се сегменти кои асоцираат на: романтичарската болка; "мрачната обвивка" од Константин Миладинов; мразулиците и остинатата соба на Блаже Конески; тркалезните форми на Петре М. Андреевски; негирањето како потврда на кантавторот Владо Јаневски ("Ако не те сакам..."); оксиморонот на Антун Густав Матош; фаталниот меч на Шарл Бодлер; песните-слики (Ајфелова кула, "дожд, коњ") од Гијом Аполинер; семан-

тиката на тишината од Артур Рембо, Ацо Шопов и Ратка Андонова. Ваквите транстекстуално-миметички проекции во поезијата на Игор Крајчев функционираат како стихотворни елементи кои се надградуваат со сопствениот внатрешен чувствен конструкт - немирите во себе, болката за загубената (или, поточно - нереализираната) љубов, стравот од самоста или осаменоста, копнежот по нежен допир, желбата да се крикне од жал, од тага, од неспокој поради отсуството на убавината (збирката е посветена "На Сандра") и радоста од неа, а сето тоа зачинето, сепак, со егзистенцијалната оптимистичка рамка од светлина која "живот се вика", мислејќи, пред сè, на љубовта како основна и неуништулива животворна сила. Последново, впрочем, е регистрирано и во поговорот од Сашко Андреевски кој заклучува: "Љубовта е еден мошне убав мит. Очигледно кај Крајчев таа е осудена на неизвесност - Дали е тоа таа?; Дали сум тоа јас?; Дали сме тоа ние?. Сепак, според поетот, љубовта е еден ризик којшто заслужува да се преземе".

Значи, "Реалности" од дебитантот Игор Крајчев е поетска збирка (или - збрка) која ја разработува идејата дека е нереално да се поставуваат строги граници меѓу нештата, зашто тие се преплетуваат едно со друго и зависат едно од друго - светлината од мракот, денот од ноќта, животот од смртта, вистината од лагата. Токму затоа со овие стихови Крајчев потсетува дека и животот, како и поезијата, но и уметноста воопшто, е една голема човекова самоизмама која, сепак, својата најдлабока смисла ја наоѓа во убавините на љубовта и страста.

(Авторот е магистер по филолошки науки)

Идејата е д
потреби за
место, во к
кафе, уште

Вечерва (19
биде отворен
ницата ТРИ,
скиот трговс
кат, до кино
нов културен
вори академи
реевски.

Првата каф
градот, ТРИ
то КАФЕ, КЕ
јата промоти
покани истак
областа на м
тура, да дадат
ња на оваа т
Петре М. А
Методиј Злат
Поповски, А
ски, Сашо Та
ци Пуља, М
др.

Овој свој н
го посветува
та, меинстри
дот. Идејата е
ра нова кафе-
се спојат две
надградба. Н
вее едно новс
кое ќе се пон
на интеракт
убаво кафе, у
ворници, одб
ка. Во ТРИ
ова уште пов
допириот со

Тука, како
давачкиот це
и над сè ќе и
на книги во г
и странски
може да се ви
изданија на
ки издавач на
данија Таше
јален застап
на Ташен), а

Во Фронт

ПОЕЗИЈА

Збркана збирка

Во стиховите од „Реалности“ на Игор Крајчев (поетска книга која е објавена неодамна во Велес како самостоен проект на авторот) доминираат оксиморонски метафорични состави и интертекстуални сегменти од поетската традиција кои авторот ги надградува со сопствената чувствена емпирија

Ранко МЛАДЕНОСКИ

Книгата со наслов „Реалности“ е, всушност, дебитантска поетска збирка на Игор Крајчев која е амбалажирана и со еден краток предговор чија функција е, барем како што сугерира авторот, да ги понуди основните упатства за читање на овие стихови. Тој предупредува во предговорот дека (од содржинско-значенски аспект, но и од аспект на стихотворството како книжевен занает) не станува збор за *реалности*, ами за *нереалности* алудирајќи на познатата дистинкција меѓу реалната стварност од една и книжевната стварност од друга страна, односно на опозицијата *реален животи* - *книжевен животи* во која, според Крајчев, реалниот живот станува нереалност (фикција), додека книжевниот живот станува реалност (факција), па оттука и насловот „Реалности“. Значи, во појаснувањето на насловот се оперира со семантички метаморфози на релациите живот - поезија и поезија - живот. Тоа се потврдува и во неколку песни од збирката (поради метаморфозите, би можело да се рече - збрката) во кои категориите *поезија*, *животи*, *сон*, *љубов*, *болка*, *вистина*, *лага*, *сџуд*, *мрак* создаваат еден стихотворен семантички мозаик - поезијата е живот; животот е поезија; љубовта е поезија; љубовта е живот; поезијата е љубов; животот е сон; сонот е живот; поезијата е сон; сонот е љубов; љубовта е сон; љубовта е болка; болката е поезија; вистината е лага; лагата е вистина; љубовта е студ и мрак; мракот е студ; студот (или студенилото) е љубов; животот со неосстварена љубов е мрак и студ итн. Очигледно е, значи, дека токму глобалните бинарни опозиции (ден - ноќ; светло - темно; љубов - омраза;

живот - смрт и слично) се оној творечки материјал, оној креативен инструментариум со чија помош преку деконструкции се конструираат песните во „Реалности“. Како илустрација ќе наведеме неколку стихови од песната „Таква каква што си“: „Ти си спој/ од совршенство/ и опој... Во темнина -/ зрак,/ во тишина -/ глас,/ во пустина -/ цвет,/ во тажнина -/ смев...“. Во ваквите опозитни структури доминираат невообичаените, очудувачките, односно оксиморонските состави: *сверска нежност*; *панична смиреност*; *молкот е звук*; *крикнувам со поглед*; *студот мириса на мрак*. Овој творечки принцип ја надолува базичната идеја за непостоењето на чисти форми (стриктни определби) кога станува збор за доменот на емоциите - љубовта, тагата, болката, радоста, стравот итн.

Особеност којашто ние ја регистрираме во оваа поетска збирка е и интертекстуалноста, односно транстекстуалноста што подразбира инволвирање на стар текст (или постапка) во нов контекст. Во таа смисла, забележливи се одредени поетски постапки и елементи и на мошне познати поетски имиња. Така, во стиховите од „Реалности“ видливи се сегменти кои асоцираат на: романтичарската болка; „мрачната обвивка“ од Константин Миладинов; мразулците и остинатата соба на Блаже Конески; тркалезните форми на Петре М. Андреевски; негирањето како потврда на кантавторот Владо Јаневски („Ако не те сакам...“); оксиморонот на Антун Густав Матош; фаталниот меч на Шарл Бодлер; песните-слики (Ајфелова кула, дожд, коњ) од Гијом Аполинер; семантиката на тишината од Артур

Рембо, Ацо Шопов и Ратка Андонова. Ваквите транстекстуално-миметички проекции во поезијата на Игор Крајчев функционираат како стихотворни елементи кои се надградуваат со сопствениот внатрешен чувствен конструкт - немирите во себе, болката за загубената (или, поточно - нереализираната) љубов, стравот од самоста или осаменоста, копнежот по нежен допир, желбата да се крикне од жал, од тага, од неспокој поради отсуството на убавината (збирката е посветена „На Сандра“) и радоста од неа, а сето тоа зачинето, сепак, со егзистенцијалната оптимистичка рамка од светлина која „живот се вика“, мислејќи, пред сè, на љубовта како основна и неуништува животносна сила. Последново, впрочем, е регистрирано и во поговорот од Сашко Андреевски кој заклучува: „Љубовта е еден мошне убав мит. Очигледно кај Крајчев таа е осудена на неизвесност - Дали е тоа таа?; Дали сум тоа јас?; Дали сме тоа ние?. Сепак, според поетот, љубовта е еден ризик којшто заслужува да се преземе“.

Значи, „Реалности“ од дебитантот Игор Крајчев е поетска збирка (или - збрка) која ја разработува идејата дека е нереално да се поставуваат строги граници меѓу нештата, зашто тие се преплетуваат едно со друго и зависат едно од друго - светлината од мракот, денот од ноќта, животот од смртта, вистината од лагата. Токму затоа со овие стихови Крајчев потсетува дека и животот, како и поезијата, но и уметноста воопшто, е една голема човекова самоизмама која, сепак, својата најдлабока смисла ја наоѓа во убавините на љубовта и страста.